

Ταύτην ἐπηκολούθησεν ἡ ἐκθεσις τῆς αὐστριακῆς ἐπιτροπῆς, ὑπὸ τοῦ βαρῶνου Βιδερχόφφερ. Ἐκ μέρους τῆς βουαρικῆς ἐπιτροπῆς ἐκθεσιν ἀνέγνω ὁ ἐκ Μονάχου καθηγητὴς Χάνς Μπούγνερ.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐκθέσεων τούτων ὁ προεδρεύων κ. Χήτσερ ἐδήλωσεν ὅτι ἐκ τούτων συνταχθήσεται γενικὴ ἐκθεσις (Operal) ὑποβληθεῖσα ἐν τῇ γενικῇ συνελεύσει. Εἴτα μετὰ τὴν υποβολὴν τῶν εἰς τὴν θεραπείαν τῆς διφθερίτιδος ἀναγομένων προτάσεων τῆς δανικῆς καὶ τῆς οὐγγρικῆς ἐπιτροπῆς, συνεφωνήθη, ἵνα αἱ λοιπαὶ ἐκθέσεις μὴ υποβληθῶσι προφορικῶς, ἀλλὰ κατὰ τελεῶσι μόνον γραπτῶς.

Ὁ ἐκ Πράγας ὑγειονομικὸς σύμβουλος Ἀλτσουλ ἐδήλωσεν ἐν ἄλλοις ὅτι τὸ ζήτημα τῆς διφθερίτιδος διεσχηματίσθη μὲν βακτηριολογικῶς, οὐχὶ ὅμως καὶ ἐπιδημιολογικῶς· προσέθετο δὲ ὅτι ἡ τῆς γερμανικῆς ἐπιτροπῆς ἐκθεσις περιλαμβάνει πολλὰ τὰ μὴ ἐκτελεστέα. Ὁ ἱατρικὸς σύμβουλος Ὁθων Χόμπνερ συνέστησε τὴν ἀντιτοξίνην τοῦ Μπέριγκ, μεθ' ἧς ἐξετέλει ἐνέσεις, παρατηρήσας ὅτι τοῦτο εἶναι μέσον ὕλης ἀβλαβές. Ἐπὶ τούτῳ ὁ ἐκ Παρισίων καθηγητὴς Ρού, ἐξέφρασε τὴν λύπην τῶν μελῶν τοῦ συνεδρίου ἐπὶ τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ Μπέριγκ καὶ ὠμίλησε συγχρόνως ὑπὲρ τῆς διφθεριτικῆς τοξίνης καὶ τῆς παρασκευῆς τῆς ἀντιτοξίνης. Μετὰ τοῦτο ἔληξεν ἡ συνεδρία τῶν τμημάτων τούτων, ἀφ' οὗ προηγουμένως διωρίσθη ἡ πρὸς σύνταξιν τῆς γενικῆς ἐκθέσεως ἐπιτροπὴ.

Αὐθιμερὸν συνήλθον οἱ «Γερμανόφωνοι σύλλογοι πρὸς μεταρρυθμίσιν τοῦ συστήματος τῆς ταφῆς καὶ πρὸς προαιρετικὴν καὶ τῶν νεκρῶν», ἀποτελοῦντες μέρος τοῦ συνεδρίου. Ἀρχομένης τῆς συνεδρίας ὁ πρόεδρος δόκτωρ Μπράκλεγγερτ (ἐξ Ἀμβούργου) προσηγόρευσε τοὺς παρόντας καὶ ἐξητωκραύχησεν ὑπὲρ τοῦ καισαρχοκρατορικοῦ Φραγκίσκου Ἰωσήφ. Πρῶτον ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάζει ἀναγεγραμμένον ἀντικείμενον ἦν πραγματεία ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ παρὰχώρησις τῆς ἀδείας τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν, ὡς οὗτος συνεπείας τοῦ δικαιώματος τοῦ ἀτόμου καὶ ὑπὸ τῆς ἀνεξίτηρσκειας ἐπιβαλλομένης», ἧς τὸ ἀντικείμενον ἐκ τοῦ τίτλου κατὰρτίζεται. Ταύτην ἐπηκολούθησεν ἡ ὑπὸ τοῦ προέδρου κ. Σίνδεκ ἀνάγνωσις τῆς ἐκθέσεως τῆς ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπῆς περὶ τῆς κατὰ τελεῶς τῆς τῶν νεκρῶν καύσεως ἐν γένει.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕ ΠΡΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.—*LA DUCHESSE D'ARHENS*, δράμα ἐκπράξεις τέσσαρες, ἐκ V. Sardou.—ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ὁ Victorien Sardou νέον ἡτοίμασεν ἔργον, τῆς Σάρρας χάριν. Τὸ δράμα δὲ τετρακτάκτον ἐπιγράφεται ἡ Δούκισσα τῶν Ἀθηνῶν. Εἶνε περίεργον ὅτι δράματα τοῦ διαπρεποῦς γαλάτου δραματικοῦ κ. Κλ. Ραγκαβῆ. Κατὰ τὸ 1884, ἦτοι πρὸ δεκαετίας, ἀνεδιδάχτο ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐν Παρισίοις θεάτρου Porte-Saint-Martin τὸ δράμα τοῦ Sar-

dou Θεοδώρα (Théodora), ὅτε κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ὁ κ. Κλέων Ραγκαβῆς ἐδημοσίευσεν τὴν ἰδίαν Θεοδώραν, ποίημα δραματικὸν εἰς μέρη πέντε. Ἐγένοντο τότε συγκρίσεις περὶ τοῦ ὁμογενοῦς ποιητοῦ. Τέσσαρα ἔτη ἔκτοτε παρέρχονται καὶ ὁ κ. Κλ. Ραγκαβῆς ὑποβάλλει τῷ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπίων προκηρυχθέντι ἐν Ἀθῆναις δραματικῷ ἀγωνί νένον δράμα εἰς μέρη πέντε ἐπιγραφόμενον ἡ Δούκισσα τῶν Ἀθηνῶν, ὅπερ, ὡς γνωστόν, ἐβραβεύθη καὶ ἐδιδάχθη τὸ πρῶτον μὲν ἐν Φιλιππουπόλει, εἴτα δὲ, μεταφρασθὲν εἰς τὴν γερμανικὴν, ἐν Γερμανίᾳ. Ἦδὲ ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν ὁ Sardou παρέχει τῇ ἐξόχῳ τραγοῦδῳ Sarra Bernhardt νέον αὐτοῦ ἔργον. Ἐξ ὧν ἔχομεν περιλήψεις, τοῦ μὲν ἔργου τοῦ κ. Ραγκαβῆ ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ κ. Ἰω. Κ. Καμινούρογλου, εἰσηγοῦ τῆς ἐλλανοδίκου ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπίων κατὰ τὸ 1888 καὶ τοῦ Sardou ἐν ταῖς γαλλικαῖς ἐφημερίδις εἰκάζομεν ὅτι τὸ ἔργον τοῦ ποιητοῦ τῆς Tosca ἀναγίνεται εἰς γεγονότα ἱστορικὰ σχετιζόμενα πρὸς τὰ τοῦ Κλέωνος Ραγκαβῆ πλὴν κατὰ αἰῶνα περίπου προγενέστερα, διότι ἡ μὲν ὑπόθεσις τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν μὲν τῷ ἔργῳ τοῦ Ραγκαβῆ κατὰ τὸ 1311, ἡ δὲ τοῦ Sardou κατὰ τὸ 1451—1454. Τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἔργου τοῦ Sardou, μίπω σαφῶς διατυπωθεῖσαν συνδεσμένην δὲ πρὸς τὰ ἱστορικὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης παραλείπομεν, σημειοῦμεθα μόνον τὰς σκηνογραφίας τῶν τεσσάρων πράξεων. Ἡ σκηνὴ κατὰ τὴν πρώτην πράξιν παρίσται τὴν Ἀκρόπολιν μετὰ τοῦ Παρθενῶνος καὶ ἀνακτόρου τοῦ δουκὸς ἐν τοῖς Προπυλαίοις. Ἡ δευτέρα πράξις διεξάγεται ἐν τῇ μονῇ Δαφνίου. Ἡ τρίτη ἐν τῷ δουκικῷ ἀνακτόρῳ. Ἡ τετάρτη δὲ πράξις διαιρεῖται εἰς δύο εἰκόνας. ὧν ἡ μὲν πρώτη παρουσιάζει τὸν λόφον τῶν Νυμφῶν ἐν Ἀθῆναις, ἡ δὲ δευτέρα τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἐκκλησίας τῆς Παναγίας ἐν τῷ ἀρχαίῳ Ερεχθεῖῳ. Τὰς εἰκόνας τοῦ δράματος ἐδάσισεν ὁ Sardou ἐπὶ μνημείου περὶ τῆς καταστάσεως τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὸν ΠΕ' αἰῶνα ἀποκειμένου ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Βιέννης. Ταῦτα ἐν ὀλίγοις. ἐν γε τῷ παρόντι, περὶ τοῦ νέου ἔργου τοῦ Sardou, ὑπὲρ οὗ ἐνεβουσιάζομεν κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ ἐν τῷ Renaissance ἢ Σάρρα καὶ ἐξ οὗ κατεγορευθῆσαν οἱ ἄλλοι ὑποκριταί, ὅσοι θὰ ὑποδυθῶσι τὰ διάφορα σκῆματα τοῦ δράματος. Ἡ Σάρρα θὰ ὑποδυθῇ τὸ σκῆμα τῆς χήρας δουκίσσης τῶν Ἀθηνῶν.

ΧΡΟΝΙΚΑ.—Ὁ ἔξοχος μελοποιὸς Verdi ἐπανῆλθε εἰς τὸν πύργον αὐτοῦ τοῦ Russelo, ἔνθα νέον θὰ συνθέσῃ ἔργον ἐπιγραφόμενον *Ugolino*, ὅπερ πρὸ πολλοῦ ἐμελέτα. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου, ὡς καὶ ἐκ τοῦ τίτλου φανερῶνται, λαμβάνεται ἐκ τῆς θείας κωμωδίας τοῦ Δάντου. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Viucenzo Galilée, πατὴρ τοῦ μεγάλου φυσικοῦ, ἔχει ἔργον διὰ τὴν ἐπεισῶδον τοῦ Ugolino ὁ Verdi ἀνέθηκε ἰταλῶ μουσικογράφῳ, τῷ καθηγητῇ Fedeli τὴν ἀναζήτησιν τοῦ χειρογράφου αὐτοῦ.

—Ἐν τῇ Γαλλικῇ Κωμῳδίᾳ ἐπανελήθη ὁ Severo Torelli τοῦ François Coppée. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ πλεῖστα ἐγράψαν περὶ τοῦ δράματος καὶ τοῦ δραματοποιῦ.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

Ὁ ἐπεύθυνος

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κωνσταντίνου-συντάκτης

Τετυλιθογράφος ΝΕΟΛΟΓΟΥ